

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANNIE
BURROWSOVÁ

Jak se stát hraběnkou

ANNIE BURROWSOVÁ

JAK SE STÁT
HRABĚŇKOU

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

jistě se už těšíte na novou historickou romanci, a věřte mi, že obě povídky, které jsem si pro Vás na červen přichystal, stojí za přečtení.

Pokud sáhnete po titulu Jak se stát hraběnkou, čeká Vás svěží příběh chudé šlechtičny Eleanor, která si musí na živobytí vydělávat prací jako společnice nepřívětivé staré dámy. Její úprk před charismatickým hrabětem, který ji nejprve okouzлил, pak velice zklamal, a nakonec ji odvezl do bezpečí, kde si uvědomila, že ho miluje, je plný neočekávaných setkání a drobných dobrodružství. Dobrodružství, která dobře skončí a Eleanor a hrabě si padnou do náručí.

Druhá romance, jež nese název Návrh pro hraběte, je druhým dílem z třídílné minisérie Poslání džentlmenů. Tak jako v předchozím díle můžete být svědkem nelítostného boje dobra a zla v období po Napoleonově porážce, která ovlivnila i dění v samotné Anglii a Londýně. Opět se setkáte s neohroženými špióny, krásnými a statečnými dámami a s padouchy, kteří se ukrývají za počestnou fasádou. A jsem si jist, že i tento příběh přečtete jedním dechem.

S láskou

Váš Harlequin

Annie Burrowsová

**JAK SE STÁT
HRABĚNKOU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
From Cinderella to Countess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Annie Burrows
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8998-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8999-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9000-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jsi opravdu velmi hloupá dívka,“ ucedila lady Bradburyová, když se Eleanor už asi počtrnácté toho rána podívala z okna. „Navzdory vši té své latině a řečtině.“

Ano, nejspíš byla. Neměla žádný dobrý důvod k tomu, aby byla rozčilená jen proto, že měl někdy toho dne přijet lord Lavenham.

Ale ona si prostě nemohla pomoci. Od chvíle, kdy hospodyně, paní Timmsová, otevřela pokoj, kde během svých pobytů v Chervil House přebýval, aby jej vyvětrala a dala tam vyprané ložní prádlo, se jí zvedla nálada.

„Muži jako on,“ pokračovala lady Bradburyová suše, „si nikdy neberou dívky, jako jsi ty.“

„Jistěže ne. Ani mě nenapadlo, že by...“

Jednak byla příliš obyčejná, zatímco on byl nejpříťažlivějším člověkem, ať už mužského nebo ženského pohlaví, kterého kdy potkala, a za druhé byla jen placenou společnicí, takže by ji ani ve snu nenapadlo, aby v tomto smyslu pozvedla oči k hraběti.

Když přijel do Chervil House poprvé, aby tetu své matky, lady Bradburyovou, poctil návštěvou, bylo to v době, kdy už u ní Eleanor pracovala. Jindy normálně myslící a chovající se dívka nebyla schopná dělat nic jiného než sedět a opájet se pohledem na něj.

Kdyby uměla malovat, strávila by od toho dne celé hodiny snahou zachytit výrazné rysy jeho obličeje a lesklé havraní kadeře. Byla si však jistá, že ani nejnadanější z holandských mistrů by nedokázal zachytit čtverácké záblesky v jeho očích.

Záblesky, z kterých se jí pokaždé podlomila kolena, srdce jako by jí začalo zakopávat a myšlenky odbíhaly do naprosto nevhodných končin... ale nikdy ne do snů o manželství.

Ať už si lady Bradburyová myslela, co chtěla, Eleanor ve skutečnosti hloupá nebyla. Přinejmenším ne *tak* hloupá.

Nešlo jen o to, že byl tak neuvěřitelně pohledný, on byl... Inu, byl lord. *Bohatý* lord, který vlastnil kromě tohoto malého domu v Cotswolds pozemky po celé Anglii, zatímco ona neměla žádný titul ani věno.

„Od muže jeho ražení můžeš očekávat nanejvýš to,“ nevzdávala svůj proslov lady Bradburyová, jako by Eleanor vůbec nic neřekla, „že tě bude vnímat jako chvilkové rozptýlení. Co jiného mu tady také zbývá? Není tu nic, čím by se jinak zabavil, ani nikdo, s kým by se bavit mohl. A pak se vrátí do Londýna, tebe nechá zde, a jaký by to s tebou vzalo konec?“

Eleanor se musela kousnout do jazyka, aby nahlas nevyslovila, co jí burácelo v hlavě: že je od lady Bradburyové velmi nespravedlivé obviňovat lorda Lavenhama z takového chování.

Nikdy, ani jedinkrát, neudělal nic z toho, o čem lady Bradburyová s takovou oblibou spekulovala. Nikdy se na ni například nedíval skrz sklenku, nemíval nevhodné poznámky, ani se ji nesnažil zastihnout nebo políbit na zadním schodišti.

Ani nikde jinde.

Také se nikdy nepokoušel okouzlit některou z ostatních žen v domácnosti a Eleanor byla

přesvědčená, že skutečným sukničkářům by šlo právě o tohle.

Už po několika týdnech práce pro lady Bradburyovou se ostatně naučila brát vše, co její zaměstnavatelka řekla, s jistou dávkou zdrženlivosti. Ubohá stará dáma často trpěla velkými bolestmi způsobenými artritidou, která jí bránila dělat většinu toho, co měla ráda. Proto také některé dny neproněsala o nikom a o ničem nic dobrého. K tomu všemu jí jednou nedopatřením uklouzlo, že jí vadí, že ji zesnulý manžel zaopatřil tak špatně, že musela přijímat milodary od prasynovce. Že se o ni nikdo z bližších příbuzných nebyl ochotný postarat.

„Já ti povím, jaký by to s tebou vzalo konec,“ odpověděla si lady Bradburyová na otázku, kterou Eleanor považovala za čistě řečnickou. „Skončila bys se zničenou pověstí a já bych ti musela dát výpověď.“

„Jsem si jistá, že k tomu nedojde,“ ujistila starou paní Eleanor, protože si nedokázala představit, že by lord Lavenham udělal něco tak podlého.

„Ale dojde, jestli ho budeš dál lákat do svých osidel, jako jsi to dělala, když tu byl naposled.“

Lákat ho do svých osidel? To přece nedělala! Nebo snad ano?

Když ono s ním bylo tak snadné mluvit. Ačkoli bylo nutné si připustit, že vedle lady Bradburyové by bylo snadné mluvit s každým. Dům byl příliš daleko od nejbližší vesnice a jakéhokoli společenského života, takže se Eleanor po většinu času stráveného u své zaměstnavatelky cítila velmi osamělá.

Bylo proto pochopitelné, že se těšila na návštěvy jejího prasynovce a na možnost popovídat si s někým, kdo se pohyboval v londýnské společnosti a chodil na nejrůznější zajímavé přednášky.

Důvodů, proč si jejich společné chvíle oblíbila,

však bylo víc. Když ji lord Lavenham při první návštěvě ohromil svým zevnějškem, udělal, co mohl, aby jí pomohl najít ztracenou rovnováhu. Trpělivě ji lákal z ulity, dokud s ním nezačala mluvit o nejrůznějších věcech, které ji zajímaly.

Brzy zjistila, že je velice inteligentní a sečtělý, což bylo jako dojít po dlouhém a vyčerpávajícím pochodu pouští k překrásné oáze. Od smrti rodičů jí tolik chyběla inteligentní společnost!

Lord Lavenham byl navíc *vtipným* společníkem. Svými suchými poznámkami ji uměl často rozesmát a nejvíc se těšila na společné chvíle u jídla, kdy mluvili o všem, co lady Bradburyovou nezajímalo. Následovaly dlouhé hodiny v salonku, kde většinou v započatých rozmluvách pokračovali, obzvláště, když jí přinesl knihu nebo brožuru, které ji podle jeho soudu mohly zajímat.

Povídali si, to bylo všechno. Nikdy, opravdu ani jednou neudělala nic, co by její zaměstnavatelku opravňovalo tvrdit něco tak neslýchaného, jako že se ho snaží *lapit do svých osidel*, jak to označila.

Vždyť Eleanor ani nevěděla, jak to provést, i kdyby nakrásně chtěla! Nepatřila mezi ženy, které se oblékaly tak, aby přitahovaly mužské pohledy. Netřepotala řasami. Nic nepředstírala a neházela návnady.

Obyčejná, praktická Eleanor, taková byla. Což byl jeden z důvodů, proč se z ní pomalu ale jistě stávala stará panna živící se jako společnice uprostřed země nikoho.

„Ten chlapec,“ pokračovala lady Bradburyová cituplně, „je stejný jako jeho otec, na to můžeš vzít jed. Ten o nějakém svědomí ani neslyšel. Sukněmi byl posedlý a vůbec nezáleželo na tom, jak svědomitou měly gardedámu.“

Ach tak.

Část nepřátelství lady Bradburyové vůči lordu Lavenhamovi se vysvětlila krátce po Eleanořině příjezdu: zjevně ji nesmírně dráždilo chování jeho otce. Během měsíců, které v Chervil House strávila, zaslechla několik různých povídaček, jen nevěděla, čemu z toho může skutečně věřit. Ke své hanbě také musela přiznat, že na klepy týkající se lorda Lavenhama nebo jeho pověstné rodiny byla upřímně zvědavá.

Tohle však bylo něco nového, poslední poznámka lady Bradburyové pomohla Eleanor pochopit, proč je stará dáma tak zahořklá i proti muži, který jí podle všeho nikdy neublížil. Nepřekvapilo ji to. Věděla, že se to dozví, když bude trpělivá.

Její otec říkával, že nesmyslné a zdánlivě nepochopitelné chování lidí má vždy racionální důvod.

„A co se týče tebe,“ pokračovala lady Bradburyová, „po tvém šokujícím nevhodném chování během jeho poslední návštěvy bych tě okamžitě poslala sbalit si kufry, kdyby nebylo tak obtížné a nepříjemné hledat si novou společnici. Na tak odlehlém místě, jako je tohle, se chce pracovat jen málokomu. Ne, že bych jim to měla za zlé. Kéž by bylo z oken vidět něco jiného než... kopce, stromy a ovce. *Lidi*, to je to, co chci vidět, když se podívám z okna. *Lidi*, jak něco dělají. Ne tuhle pustou divočinu.“

Eleanor bylo lady Bradburyové velmi líto. Chápa-la ji. Když už nemohla dělat věci, které ji kdysi bavily, jako hrát na klavír nebo vyšívát, pomohlo by jí, kdyby měla za okny rušnou scénu, kterou by mohla pozorovat. Určitě by byla mnohem méně vznětlivá, kdyby mohla žít někde, kde je mnoho dalších invalidních dam, s nimiž by mohla klábosit. V Bathu, například.

Přesto pocítila osten ukřivděnosti. Nezavdala staré paní jediný důvod k tomu, aby ji obviňovala

ze skandálního chování. Neudělala nic, co by ji byť vzdáleně opravňovalo pochybovat o jejích dobrých mravech.

„A taky jsem si nemyslela, že se vrátí tak brzy. Vždy mě, nebo přesněji řečeno své *pozemky*, navštěvoval jen jednou za rok,“ ušklíbla se. „Než jsem tě přijala, přijížděl sem jen kontrolovat účetní knihy.“

Skutečně? Ach bože. Tak si ji možná přece jen trochu oblíbil...

„A nikdy nepřijížděl v tuhle roční dobu. Večírky, kde se může bavit s nezadanými ženami, to je jeho představa smysluplně trávených Vánoc.“

Eleanořina nálada se rázem zhoršila. Představila si, jak se lord Lavenham baví s rozesmátými ženami, přirozeně pohádkově krásnými. Samozřejmě by se nevzdal takového druhu zábavy jen proto, aby si mohl popovídat s nezajímavou, zchudlou starou pannou. Jak mohlo lady Bradburyovou vůbec něco takového napadnout?

„Jsem si jistá, že musí existovat zcela rozumný důvod, proč přijel do Chervil House těsně před Vánoci,“ začala Eleanor uvažovat nahlas, „a ne-“

Lady Bradburyová udeřila ebenovou holí do podlahy. „No, já mu nedovolím svádět mou společnici, bez ohledu na to, jak ochotně jsi ho v tom povzbuzovala, rozumíš?“

Povzbuzovala?

Svádět?

„Promiňte, lady Bradburyová, ale já... Určitě jsem nikdy neudělala nic, z čeho by mohl usoudit, že bych snad mohla...“

„Nezkoušej na mě ten svůj pohled zmatené ovce. Možná jsem stará, ale nejsem slepá. Ani hluchá. Podívej se na sebe, jak jsi celá rozrušená, že sem dnes přijede. Nepochybně doufáš, že navážeš tam, kde jsi

skončila při jeho poslední návštěvě. Se vším tím flirtováním a chichotáním...“

Tentokrát Eleanořina tvář zahořela studem. Skutečně se tehdy hodně chichotala. Dokonce si jednou musela nacpat kapesník do úst, aby potlačila záchvat smíchu, i když si teď ani za nic nedokázala vzpomenout, co tak vtipného řekl. Ačkoli u lorda Lavenhama šlo často spíš o *způsob*, jakým věci říkal, než o to, *co* řekl.

„To si nenechám líbit, rozumíš? Jestli chceš zůstat mou společnicí, tak s ním tentokrát nepromluvíš ani jediné slovo!“

„Nemluvit s ním? Ale já... nebude to nezdvořilé? Co když mě osloví jako první?“

„To je příklad toho, čemu říkáš rafinovanost, že? No, u mě ti to neprojde. Možná už nejsem nejchytřejší, ale vím, co je co. Od chvíle, kdy vstoupí do tohoto domu, s ním zkrátka nezůstaneš o samotě. Nebudeš vyhledávat příležitosti, abys ho někde zastihla.“

„Nikdy jsem...“ začala Eleanor rozhořčeně.

„Nevstoupíš do žádné místnosti, ve které bude, a pokud naopak on vstoupí někam, kde budeš ty, neprodleně odejdeš. A jíst budeš ve svém pokoji.“

Proč se vůbec namáhat? Lady Bradburyová ji může rovnou zamknout, vyjde to nastejno. Nevidět ho? Nemluvit s ním? Ani v přítomnosti gardedámy? Ne! Jak by to vydržela, kdyby věděla, že je v domě, a ona s ním nesmí strávit ani chvíli?

Ach bože.

Zalapala po dechu a ruka jí vylétla k žaludku, který se jí sevřel pobouřením. Lady Bradburyová si totiž všimla něčeho, co si Eleanor uvědomila až teď. Ona k němu skutečně něco cítí! Proto ji zákaz setkat se s ním, zatímco bude ve stejném domě, tolik bolel.

Což znamenalo, že lady Bradburyová ji potrestala

právem. Neměla by chovat city k muži, který je tak vysoko nad ní. K muži, který si podle lady Bradburyové mohl vybírat z těch nejvzdělanějších, nejkrásnějších a nejbohatších dam ze společnosti.

„Děkuji, madam,“ uklonila se Eleanor pokorně.

Pokud v ní skutečně klíčila náklonnost k někomu, komu se svým postavením nemohla rovnat, k někomu, kdo k ní byl laskavý nejspíš jen proto, že mu jí bylo líto, pak bylo dobré podniknout kroky, které jí zabrání v dalším pádu. A díky nimž se před lordem Lavenhamem úplně neznemožní.

DRUHÁ KAPITOLA

Po dni stráveném v mrazivých kopcích se zbraní a brašnou na zvěř se lord Lavenham chystal natáhnout a opřít si obuté nohy o krbový stupínek, když zaslechl zvuk kroků blížících se ke dveřím knihovny. Kroků, které, jak neomylně poznal, patřily nepolapitelné slečně Mitchamové.

Peter nevěděl, čím si zasloužil, že se mu od chvíle, kdy přijel do Chervil House, vyhýbala, ale tentokrát jí nehodlal dovolit, aby se k němu chovala znovu jako k malomocnému. Bylo načase se jí postavit.

Když otevřela dveře a, pokud se dalo soudit z chvíle ticha, které se následně rozhostilo, rozhlédla se po místnosti, aby se ujistila, že tam není, zůstal úplně zticha. Byl si jistý, že kdyby si ho všimla, okamžitě by zčervenala, něco by zamumlala a zmizela dřív, než by se stačil zvednout a popřát jí dobré ráno. Naštěstí výška křesla s křídlovým opěradlem, v němž seděl, a skutečnost, že nohy pečlivě přitáhl k sobě, znamenaly, že ho ode dveří neuvidí. Ani v nejmenším nehodlal udělat tu chybu, že by se zachoval, jak se na džentlmena sluší, když do místnosti vstoupí dáma, a vstal. Odskočila by, a on by nebyl o nic moudřejší.

Zadržel dech a ztuhl na místě tak, jak to dělával vždy, když se nepolapitelná kořist přiblížila na doštel. Ona se zatím vydala dupajícím krokem přes

místnost a mumlala si pod nos něco o tom, že jí chybí čaj a neměla ani sušenku. Což mu skoro, *skoro* vyloudilo úsměv na rtech. Bylo to pro ni tak typické. Zdejší personál tvrdil, že má trpělivost světice, když snáší výstřednosti lady Bradburyové, ale on si tu a tam všiml, jak jí maska trpělivosti sklouzává. Jako třeba teď, když ji teta jeho matky zjevně vyslala za nějakým úkolem právě ve chvíli, kdy doufala, že si vypije bezpochyby zasloužený šálek výtečného čaje.

Teprve když došla k psacímu stolu u okna a otevřela zásuvku, zvedl se a udělal několik kroků, takže teď stál mezi ní a dveřmi, kterými před chvílí vešla. Dveřmi, které byly její jedinou únikovou cestou.

Obrátila se, ve tváři zděšený výraz. Z toho pohledu se mu zvedl žaludek, protože byl zvyklý spíš na to, že na něj vteřinu nebo dvě hleděla jako na nějakého poloboha, než se jí podařilo vzpamatovat se a nasadit zdvořilý výraz, o němž se zřejmě domnívala, že se hodí k její roli placené společnice. Tentokrát se jí na tváři usadila uctivost, kterou dokreslila dokonalou úklonou.

„Odpusťte,“ vydechla a zabodla zrak do místa přibližně dvě stopy před špičkami jeho bot. Dosud se mu vždy dívala přímo do očí s otevřeností, s jakou se u nikoho jiného nesetkal. Jako by se dívala za obraz, který tolik jiných okouzloval, přímo na člověka, jímž skutečně byl. „Nevěděla jsem, že tu někdo je. Omlouvám se, že jsem vás vyrušila,“ dodala, než se ho pokusila obejít.

„Kdybych vám řekl, že jste mě nevyrušila, a požádal vás, abyste dokončila cokoli, co vás sem přivedlo,“ vyzval ji, „udělala byste to?“

Místo odpovědi se kousla do rtu. Příznačně se ho dál snažila obejít, aniž by zvedla hlavu a pořádně se na něj podívala. Jako by byl nějakou nebezpečnou

krvelačnou bestií, s níž se neodvažovala navázat oční kontakt.

„Já to věděl,“ řekl, obrátil se, přešel místnost a zabouchl dveře. „Věděl jsem, že se mi nezdá, že se od chvíle, kdy jsem přijel, vypaříte z každé místnosti, do které vstoupím, a až se směšnou snahou se vyhýbáte každé situaci, která by vedla k tomu, že se mnou někde zůstanete o samotě.“ Postavil se před ni, ruce založené na prsou.

Konečně zvedla hlavu a zamračeně se podívala nejprve na prostor mezi ním a dveřmi, a pak na křeslo, z něhož vstal.

„Takže jste tu na mě čekal?“

Nečekal. Ne záměrně. Protože by si nikdy nedovolil, aby ho chování nějaké ženy upoutalo natolik, že by ji... *pronásledoval*. Prostě jen vytěžil, co se dalo, z okolností, v nichž se ocitl. To bylo všechno.

„Chtěl jsem zjistit, co jsem udělal, že se ke mně takhle chováte,“ přiznal. „Jako bych vás něčím urazil.“

Zčervenala a svésila hlavu.

„Udělal jsem něco takového? Nenapadá mě, co by to mohlo být. A přiznám se, že jsem si dost lámal hlavu, abych přišel na nějaký logický důvod změny vašeho chování. Když jsem tu byl naposled, myslel jsem, že...“ Myslel si, že je jí jeho společnost stejně příjemná jako jemu ta její. Ledaže by...

„Nevzpomínám si, že bych to přehnal s pitím, takže se ani nedomnívám, že bych se něčím provinil v podnapilém stavu.“ Vzpomínal si jen na společný smích a pocit vzájemnosti, který dosud s nikým jiným, ať už s mužem nebo ženou, nepoznal. Pocit... spojení.

Což jen dokazovalo, jak mohou být pocity ošidné.

„Takže,“ promluvil znovu a založil si ruce v bok,

„vzhledem k tomu, že jste se neobtěžovala říct mi do očí, co jsem udělal, že máte pocit, že se mnou můžete jednat jako s malomocným, bylo tohle jediné řešení.“

„S malomocným? Ale ne, ne,“ vyhrkla a krátce k němu natáhla ruku, než ji s provinilým výrazem ve tváři stáhla zpět. „Tohle,“ řekla a divoce mávla rukou mezi sebou a dveřmi, kterými se snažila uniknout, „není vaše vina. Je to moje vina. Jen moje.“

Což vůbec nedávalo smysl.

„Vysvětlíte mi to.“

„Ach bože,“ zamumlala a zamnula si ruce. „Celé je to tak...“ Tváře jí zružověly. „Ale asi máte pravdu. Dlužím vám pravdu,“ uznala odevzdaně, podívala se na něj a zružověla ještě víc. „Nemohu vás nechat v domnění, že jste mě něčím urazil nebo vystrašil...“

To byla jedna z věcí, které se mu na slečně Mitchamové líbily. Její upřímnost. Nikdy se nehádala jen proto, aby nemusela přiznat porážku, ani nemluvila do větru. Měla bystrou mysl, která přímo toužila po nových objevech. Nebo si to alespoň myslel. Také věřil, že je otevřená a upřímná. A laskavá.

Laskavost, kterou projevovala lady Bradburyové, byla právě tím povahovým rysem, který ji teď nutil k něčemu, co až podezřele připomínalo niternou potřebu ho uklidnit. Protože patřila k lidem, kteří budou raději trpět vlastním studem, než aby někomu jinému způsobili bolest.

„Lady Bradburyová říká,“ pokračovala a její tváře teď měly odstín červené řepy, „že jsem byla příliš... ehm... vybízává. Pokud jde o vás. Zkrátka, že jsem se vás... ehm... že jsem se vás pokoušela vlákat do svých osidel.“

Vlákat do osidel? Nikdy neudělala nic, co by to byl jen vzdáleně připomínalo. Neměla ponětí, jak flirtovat nebo svádět muže. Dokonce se i oblékala tak, aby

zakryla své přednosti, jako by jejím jediným přáním bylo stát se neviditelnou.

„Takže,“ pokračovala slečna Mitchamová, zatímco on nevěřícně vrtěl hlavou, „zakázala mi, abych s vámi byla ještě někdy o samotě.“

„Co udělala?“

Co si ta stará ženská myslí, že by udělal, kdyby se s ním její placená společnice pokusila flirtovat? Oplatil by jí to? Přijal by její nabídku? Od ženy, která byla jeho zaměstnankyní? Která přinejmenším žila pod jednou z jeho střech?

„Samozřejmě, že to není pravda,“ pokračovala horlivě. „Mě by ani ve snu nenapadlo... a vás také ne.“

„Jistěže by mě to ani nenapadlo,“ vyštěkl.

Slečna Mitchamová mu tedy věřila, zatímco teta jeho matky ne. Ale nebylo to tak se ženami v jeho rodině odjakživa? Neustále slychal, že jablko nepadá daleko od stromu, protože se tak moc podobal svému otci. Od chvíle, kdy dospěl do věku, kdy mohl projevovat zájem o něžné pohlaví, vykládaly si všechny jeho milostné avantýry tím nejhorším možným způsobem. Nakonec se tedy rozhodl, že bude nejlepší přestat popírat, že je obdivovatelem žen v tom nejhorším slova smyslu, a naopak využít pověsti, kterou neprávem získal, ve svůj prospěch.

To, že proslul jako sukničkář, znamenalo, že matky s dcerami ve věku na vdávání se je před ním snažily uchránit. Mohl se tak stýkat s těmi, které si nedělaly nároky na jeho city, jelikož všechny předpokládaly, že je ochoten poskytnout jim pouze krátké fyzické potěšení.

A to mu dokonale vyhovuje. Vyhovovalo. Až do teď.

„Obzvlášť ne v souvislosti s vámi,“ dodal znechuceně.

Měl ji příliš rád na to, aby ji využil jen pro pár krátkých chvil potěšení. Kromě toho byla ve zranitelné pozici, bez mužských členů rodiny, kteří by se za ni mohli postavit. Ztraceně, jako její zaměstnavatel měl naopak on za úkol ji před podobným druhem pozornosti chránit.

„Ne,“ zopakovala po něm a on měl najednou pocit, jako by se zmenšila. „Nejsem přece ten druh ženy, že?“ dodala smutně.

Ne, nebyla, a on ji měl kvůli tomu o to raději.

Ale moment, tady nešlo jen o nebezpečí fyzické intimity, kterému se lady Bradburyová snažila zabránit, že?

„Ale, ať jde k čertu, ona vám zakázala se mnou dokonce i mluvit, že? Nevyhýbala jste se jen těmto situacím,“ ukázal na zavřené dveře. „Nechodíte už ani ke stolu, přestože hovory s vámi jsou to jediné, co činí mé návštěvy v tomto domě snesitelnými.“ Obvykle měl samotou rád a nosil ji jako zbroj, zatímco teď, když mu slečna Mitchamová přestala dělat společnost, mu najednou připadala jako nesnesitelně těžkopádné závaží. Ano, mnohem víc teď byla břemenem než štítem, za nímž se cítil v bezpečí.

Hlava jí najednou vylétla vzhůru a v kávově hnědých očích jí zajiskřilo.

„To je tedy pokrytectví,“ namítla způsobem, který mu připomněl neformálnost, jež se začala stávat vítaným rysem jejich rozhovorů. „Jezdíte sem,“ ukázala na jeho volné sako a ošoupané boty, „kvůli lovu.“

„Ano, jezdím sem kvůli lovu,“ připustil, protože to používal jako důvod k odmítnutí jiných pozvání, když zatoužil strávit čas v Chervil House. A střílelo se tu dobře, zvláště v tomto ročním období. „Baví mě být venku, když mě nikdo nesleduje. Nikdo mi nešepťá do ucha nejnovější klepy, ani si nemyslí, že o mně

může ostatním vyprávět, co jsem možná v poslední době dělal nebo nedělal. Žádná tvář, kterou bych si musel udržovat," dodal a přejel dlaní po přední části saka, kterého se jeho komorník pokoušel zbavit tolikrát, že by to už ani nespočítal. „Jen svoboda, že se můžu celý den potulovat po svých vlastní pozemcích a dělat si, co se mi zlíbí. A," dodal a přistoupil k ní o krok blíž, „až do této chvíle, vaše přítomnost u večeře, která mi zajistí inteligentní rozhovor na konci dne.“

Ano, byla uklidňující osobou, ke které se člověk po celodenním shonu rád vracel. Byla inteligentní, ale ne tím lehce ostrým a nepřátelským způsobem, jakým byly vzdělané intelektuálky. Měla hravou, pronikavou mysl, která ve spojení s její vrozenou laskavostí způsobovala, že případné neshody, například týkající se knihy, kterou oba četli, nikdy nedospěly až k vyhrocenému dohadování.

„Tak to je mi moc líto," řekla, svěsila hlavu a vypadala opět sklíčeně. Po záblesku humoru, který ji před chvílí rozzářil, to působilo o to smutněji. „Ale dokud jste tady, musím jít ve svém pokoji. Pokud si chci udržet své místo, nemůžu s vámi být takhle o samotě. Takže...“

Znovu se pokusila projít kolem něj.

„Moment," řekl a vzal ji za paži. „Mám tomu rozumět tak, že vám lady Bradburyová pohrozila, že vás propustí, pokud se mnou jen promluvíte?“

„Bez doporučení," doplnila zničeně. „A protože opravdu nechci přijít o místo a pověst jedním vrzem, pak jistě pochopíte, že...“

Nemohl uvěřit, že si ta babizna vybíjela svou neolibost vůči němu na této ubohé, bezbranné dívce. Byl to druh zneužívání výsad, který se mu odjakživa z duše protivil.

„Jak se opovažuje!“ zavrčel a pevně stiskl paži slečny Mitchamové, aby jí zabránil odejít. „Nemá právo bránit mi v rozhovoru s kýmkoli, kdo bydlí v tomto domě, protože mi patří. Nebo vám bránit v rozhovoru se mnou, když už jsme u toho. Zvlášť, když ani jeden z nás neudělal nic nepatřičného. Proboha, to znamená, že si myslí, že jsem schopen... že jsem schopen svádět počestnou ženu. Ženu, která žije pod mou střechou. To si doopravdy myslí, že se umím tak špatně ovládat, že bych zapomněl, co dlužím svému jménu?“

Slečna Mitchamová se nadechla, aby se vyjádřila. Jenže to nemusela. Bylo mu jasné, co si myslí. Měla to vepsané ve své otevřené, upřímné tváři.

„Ano, ano, všichni říkají, že jsem sukničkář. A je pravda, že svou přízeň rozdávám poněkud neskromně. Ale ani jednou jsem se nezmocnil bezbranné nebo nevinné dívky. To bych neudělal.“

„Ani mě nenapadlo, že byste to udělal. O to nejde. Jde o to, je to...“ Tvář jí opět znachověla. „Je to mnohem horší, alespoň z mého pohledu,“ pokračovala překotně. „Chci říct, že si nemyslí, že byste měl na mě políčeno. Myslí si, že se vás snažím... ehm... zmanipulovat, abyste se se mnou oženil.“

Pak se trochu nervózně zasmála a úpěnlivě na něj hleděla, jako by ho prosila, aby pochopil, že ona je v tomto zločinu stejně nevinně jako on v tom, z něhož prateta obvinila jeho. Ucukl a pustil ji, jak si náhle uvědomil, že ji držel až příliš pevně.

„Nepotřebuju, aby mě před vámi chránila, stejně jako vy nepotřebujete, aby chránila vás přede mnou,“ zavrčel. „Ale tohle je typické pro všechny ženy v mé rodině. Všechny si myslí, že mají právo vměšovat se mi do života. Jako jedna mě odsuzují za nespoutané chování a zároveň mě nabádají, abych si našel, jak ony

říkají, vhodnou partii. A vhodným sňatkem myslím dceru hraběte, ne-li vévody. Přinejmenším ženu, jejíž příjmy se vyrovnají mým. A s postavením, které mé rodině zajistí pozici jedné z nejmocnějších v zemi.“

Vypadala zmateně.

„Copak to ve vašich kruzích takhle nechodí?“

„O to nejde,“ povzdechl si, odvrátil se a zamířil přes místnost k oknu. Doufal, že pochopí, proč ho rozčiluje, že se lidé, zejména jeho ženské příbuzné, chovají, jako by jim něco dlužil, a zároveň kritizují každou jeho zálibu. „Věřil jsem, že tady, v tom nejmenším a nejvzdálenějším z mých sídel, dokážu uniknout... pokrytectví a nátlaku, které se pojí s mým postavením. Že si budu moct užívat společnosti člověka, který je náhodou ženou, aniž by to všechno kazily problémy s manželstvím, rodem a ambicemi. Máte sice pravdu, že takhle to v mých kruzích chodí, ale...“ Odmlčel se a pak se k ní obrátil a rozhodil ruce. „Proč by to tak mělo být? Proč by si muž neměl vybírat ženu, k níž bude připoután po zbytek svých dnů, s ohledem na něco takového jako je vzájemná sounáležitost? Nebo podle toho, jaká by z ní mohla být matka? Nejsou snad tyto věci stejně důležité jako to, kolik zlata přisype do rodinné pokladny?“

„Copak není právě o tom londýnská sezóna? Všechny ty plesy a tak? Umožnit lidem vašeho postavení, aby zjistili, jestli se k sobě hodí?“

„Pche! Na plesech se člověk o ženě nedozví víc, než když se zeptá svého správce na její příjmy a původ. Ženy se ve společnosti přetvařují, slečno Mitchamová. Předstírají, že jsou tím, o čem si myslí, že muž hledá, dokud si ho pořádně neomotají okolo prstu. A pak už je na všechno pozdě.“

„Nikdy jsem si nemyslela,“ řekla zamyšleně, „že jste romantik.“

„Cože? Romantik?“ Skoro se otřásl odporem. „Co vás k této domněnce vede?“

„No, říkal jste, že chcete od manželství víc než jen...“

„Jsem pravý opak romantika,“ prohlásil tak pevně, aby to bylo úplně jasné. „Muži, kteří se zamilují, ze sebe nakonec vždy udělají úplné pitomce.“ Dokonce i jeho vlastní bratr Sebastian propadl hezké tvářičce a vemlouvavému chování, přestože měl pro výstrahu matku, jako byla ta jejich. „Žádný rozumný muž by neměl dovolit, aby jeho volbu nevěsty ovlivnily emoce.“

Zamračila se.

„Ve vaší logice je vážná trhlina. Pokud by se muž neměl ženit z praktických důvodů ani z lásky, pak...“

„V mé logice žádná trhlina není,“ opáčil. „Já tvrdím, že muži by se neměli ženit *vůbec*.“ Začal neklidně přecházet sem a tam, jak hájil své tvrzení. „A přece sezónu co sezónu vidím, jak nejnovější várka bláznů prochází tím, čemu se lidově říká námluvy. Pokud se muž zamiluje do hezké tváře a rafinovaného ženského namlouvání, obvykle trvá jen několik týdnů po svatebním obřadu, než tomu chudákovi spadnou šupiny z očí. A pak, když si uvědomí, jak se nechal napálit, přijde rozčarování, a pokud je dotyčná žena obzvláště krutá,“ jako byla Sebastianova manželka, „tak i naprosté utrpení. Uznávám ale, že pokud si muž vezme ženu především z finančních důvodů,“ jako to udělal jeho bratr Gerald, který byl svědkem Sebastianovy bídy a byl praktičtější povahy, „bude mít v případě ztroskotání přinejmenším v bance dost peněz na financování své kariéry, přestože se ženou, s níž uzavřel sňatek, nevydrží v jedné místnosti víc než pět minut.“ Nebyli to však jen jeho bratři, kdo v tomto ohledu udělali špatné rozhodnutí.

„Podívejte, slečno Mitchamová, ještě jsem nebyl svědkem toho, že by muž, který podlehl nátlaku rodiny a oženil se, ať už z toho či onoho důvodu, skončil se svou volbou spokojený. A ti, kdo se vyznávali z lásky ke svým nevěstám, dopadli většinou nejhůř. Čelí takovému rozčarování, že se cítí pošetile a uraženě a jsou velice, velice nešťastní. To může vést až k tomu, že se dotyčný pár dostane do otevřené války.“ Což se stalo v případě jeho rodičů. „A všechny děti, které měly tu smůlu, že byly počaty v takovém manželství, končívají jako její oběti.“

„Je mi moc líto,“ řekla, „že jste to musel prožít na vlastní kůži...“

To ho zarazilo. Měl si domyslet, že pozná, že nepopisuje jen manželství, jichž byl svědkem jako dospělý.

„Slyšela jste tedy pomluvy o mých vlastních rodičích?“

Přikývla.

„Mohlo mě to napadnout,“ povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Jejich vzájemná nenávisť byla tak pověstná, že jste o ní slyšela dokonce i vy, která jste se v životě nezúčastnila jediného plesu.“

„Znělo to hrozně,“ řekla soucitně, „ale...“

„Ale přesně takový sňatek ode mě ženy jako je lady Bradburyová očekávají,“ podotkl rozhořčeně. „Takový, který bude zdrojem uspokojení pro všechny kromě mě.“

„A proto mě napadlo, že byste se měl oženit z lásky.“

„Ne. Už jsem vám řekl, že z lásky se žení jen na-prostí blázni.“

„Proto jste se tedy rozhodl, že bude lepší se vůbec neženit,“ přikývla, jako by o něm dospěla k pevnému závěru. Přece jen tedy viděla logiku v jeho argumentaci. To poznání zvláštním způsobem rozptýlilo

velkou část neklidu, který v něm bujel od chvíle, kdy se dozvěděl o podezřeních lady Bradburyové. Alespoň slečna Mitchamová mu tedy rozumí.

„Nemohu uvěřit,“ nadechl se, stále ještě poněkud rozladěný, „že poté, co jsem ji nechal bydlet v tomto domě, když pro ni nikdo jiný nechtěl nic udělat, má lady Bradburyová tu drzost myslet si, že mi může zakázat s vámi mluvit. Natož, že podniká kroky, aby mi zabránila ve sňatku, když mi nic nemohlo být vzdálenější.“

„Ano,“ souhlasila jízlivě. „No, své názory na toto téma jste už vyjádřil velmi jasně.“

„Nechtěl jsem se vás dotknout. Neměl jsem na mysli vás osobně. Chápete to, že? Že se nikdy nehodlám oženit, bez ohledu na důvody? Ačkoli, kdybych to udělal,“ řekl v opožděné snaze zahnat jí z tváře ublížený výraz, „neexistuje jediný důvod, proč byste to nemohla být vy. Vždyť,“ pokračoval, „jste stejně dobrého původu jako mnohé z debutantek, o kterých mě mé ženské příbuzenstvo neustále nabádá uvažovat.“ Totiž vždy, když nebyly po ruce dcery vévodů, ačkoli jejich matky se poslední dobou snažily udržet své čisté holubičky daleko od jeho špinavých drápů. Stejně, jako se lady Bradburyová snažila chránit slečnu Mitchamovou.

„Možná,“ připustil, „chápu, proč měla pocit, že vás musí zachránit před mými zlými úmysly.“

„Mám dojem, že to bylo naopak,“ podotkla.

„Možná,“ pousmál se.

Slečna Mitchamová byla velmi přitažlivá. Měla v sobě něco, co ho nutilo navštěvovat tento dům častěji, než bylo nezbytně nutné. Nebylo to tím, že by byla nějak zvláště hezká, ne konvenčním způsobem. Jenže ona se ani nesnažila o to, aby ze svého zevnějšku vytěžila co nejvíc. Vlasy si vyčesávala do nanejvýš

nepřitažlivého účesu a nosila šaty, které pečlivě skrývaly všechny její křivky. Nebo tomu přinejmenším věřila. Když se však pohybovala, shýbala se nebo se natahovala, nemohl si nevšimnout, že pod nelichotivým oděvem má sice kyprou, ale pěkně tvarovanou postavu.

Položil si ruce na boky a prohlížel si ji odshora dolů. Nikdy předtím o tom nepřemýšlel, ale s jiným účesem a oblečením navrženým londýnskou modistkou, oblečením navrženým tak, aby jí lichotilo, a ne aby jí umožňovalo mizet v pozadí, by mohla snadno zaujmout místo na každém londýnském večírku a být označována za krásnou.

„Jediné, co vám vlastně chybí, jsou peníze,“ zamyslel se. „A pozemky.“

„To jsou dvě věci,“ podotkla přísně, takže se zasmál.

„To je přesně ono,“ řekl. „Umíte mě pobavit. I když jsem rozzuřený, dokážete mě přimět vidět věci z té lepší stránky.“ A neuvažoval před chvílí o tom, jak rád se k ní na konci dne vrací? „Naše rozhovory mě vždycky bavily. Dokonce i tehdy, když jste měla z našeho setkání tak zavázaný jazyk, že jste sotva dokázala dát dohromady dvě slova.“

Zčervenala.

A jeho najednou napadlo řešení. Řešení tak oslnivě geniální, že nechápal, proč ho nenapadlo už dřív. Odjakživa věděl, že by se *měl* oženit, už kvůli dědictví. Ta vyhlídka nad ním visela jako černý mrak od chvíle, kdy pochopil, že hlavním smyslem jeho života bude zplodit další generaci Lavenhamů. Vyhlídka na sňatek s „vhodnou“ dívkou z dynastických důvodů mu však vždy připadala chladná a neradostná. Alternativa, sňatek z lásky, byla stejně odpuzivá, protože viděl, co to udělalo se Sebem. Veselý chlapec, který

naivně věřil, že se svou krásnou ženou najde ráj na zemi, teď žil v pekle, z něhož nebylo úniku, dokud jeden z nich nezemře. Neměl v úmyslu nechat se takhle zlomit nějakou ženou. Proto často a hlasitě prohlašoval, že se neožení *nikdy*.

Ale co když manželství nebude založeno ani na jedné z těchto dvou alternativ? Co kdyby dokázal najít zlatou střední cestu? Co kdyby si vzal dívku, která by se mu líbila? Dívku, jako je dejme tomu slečna Mitchamová? Rozumnou, slušnou, která by dokázal nahlédnout výhody manželství z praktických důvodů. Dívku, která by na něj nekladla nepřiměřené požadavky.

„Ano, proč ne?“ pronesl nahlas.

„Proč ne co?“

A pak se mu vybavil další aspekt nabízejícího se řešení.

„Proč neproměnit nejhorší obavy lady Bradburyové ve skutečnost?“ To ji naučí, myslet si, že může zasahovat do jeho soukromého života!

„Jakým způsobem?“

„Nebuďte hloupá.“ Obvykle nebyla tak nedůvtipná. Musí přece vědět, co má na mysli. „Tím, že si mě vezmete, samozřejmě.“